

Keressük együtt Pippi nénit!

A Forrás Művészeti Stúdió dráma tagozatosainak 3.,4. osztályosaival közel 2 héten át foglalkoztunk drámajátékos módszerekkel a Harisnyás Pippi című könyv feldolgozásával.

Nagyon élvezték a kreatív játékokat, miközben egyre több nézőpontból közelítették meg Pippi alakját, jellemét, körbeépítették a környezetét, tovább gondolták az életét.

Munkánk során igyekeztünk megtartani a kislány Pippi olyan jellemvonásait, alapvető értékeit, amelyekről a csoport úgy döntött, azok maradnak a személyiségének meghatározó részei felnőtt korában is. Így szűkítettük le a meghatározó személyiségvonásait a következőkre:

Pippi mindig is magának való, egyedi, a megszokott, átlagos, mások számára követendő szabályrendszereket figyelmen kívül hagyó, sajátosságos renddel bíró, vidám lelkületű, az állatokkal különösen szoros barátságot ápoló, odaadó, jólelkű, az igazságért küzdő ember.

A legfontosabb ember számára az édesapja, akiről azt gondolja, hogy nem halt meg, és egyszer visszajön érte.

Ezek alapján gondoltuk tovább Pippi életét. A fiatalkorát végigkísérő kalandok után olyan helyet kereshetett élettérnek, ahol ezek a tulajdonságai, képességei megélhetőek lehetnek, ahol úgy élhet, ahogy a számára fontos dolgok továbbra is élete részei lehetnek.

Sok véleményt ütköztettünk munkánk során a csoportban, de a legtöbben amellett döntöttek, hogy Pippi néni egy tengerrel körülvett szigeten lakhat, egy varázslatos világítótoronyban. Ennek a világítótoronynak minden szintjéhez más-más hangulat tartozik: csigalépcső vezet szintről szintre, és az első emelet mondjuk egy gumicsizma tároló szint, a következő emeleten él a lova és Nilsson úr, illetve az időközben befogadott állatok, a harmadik szint a konyha, ahol mindenféle konyhai eszköz hever szerteszét, az azutáni emelet a hálószoba, ami egy 2 fal közé kifeszített függőágy, de van emelete a barátoknak is, az éléskamrának is, a szöveteknek, amikből egyedi ruhákat készít nemcsak magának, hanem bárkinek, aki kéri. És így tovább...

Ami miatt a világítótorony mint lakóház szóba jött, az az, hogy Pippi

felnőtt korában is várja az édesapját, akinek élete a tengerhez kötődött, így Pippi úgy gondolja, az apja könnyebben rátalál a tengeren, és ő mutatja neki az utat az éjszaka is világító toronnyal. Ráadásul az édesanyjához is közelebb lehet, hiszen a magas világítótorony legfelső szintjén már alig van karnyújtásnyi távolság a felhőkön kikukucskáló édesanyjától.

De nemcsak a világítótorony különleges, varázslatos világ, hanem maga a sziget is, ahol Pippi néni él, ugyanis ezen a szigeten Pippi néni életteret nyújt olyan kiöregedett cirkuszi állatoknak, akik a cirkuszban már feleslegessé váltak, vagy az idomárok képtelenek betanítani őket, vagy annyira elöregedtek, hogy elaltatták volna őket. A világ összes cirkuszából hozzák ide az állatokat, Pippi maga is rengeteget utazik, hogy összegyűjtse őket. Hosszú évek után híre terjedt a világban Pippi néni különleges

szigetének, ahol egyre több állat él, a legkülönbözőbb tájakról; a világ legkülönfélébb fajai élnek itt békés, baráti szövetségben.

Egy ideje már nemcsak öreg állatok keresték a menedéket Pippi néni

szigetén, hanem elkezdtek furfangos módokat kitalálni a cirkuszból való szökéshez olyan fiatal, büszke, szabadságra vágyó állatok is, akik egyszerűen nem akartak behódolni az emberek világának, akaratának. Rengeteg állat élt együtt, akik időnként a maguk, és egymás szórakoztatására vidám délutánokat „szerveztek”, hogy megmutassák, kinek milyen érdekes, különleges képessége van. Mert rájöttek, hogy mindenki jó, ügyes és különleges valamiben.

A projektünkben 2 csoportra osztottam a gyerekeket: az elsőbe a képzőművészetben a gondolataikat kifejezni tudó gyerekek kerültek, akik

képekben mutatják be, hogy képzelik a világítótornyos szigetet, az ottani életet. A másik-produkciós, színpadi- csoportba azok a gyerekek kerültek, akik rövid színházi jelenetben mutatták volna meg szívesebben a szigeten zajló hétköznapiakat, az állatok szórakozását, játékát.

